

kratiet stemte dengang? Hvad var det, Socialdemokratiet sagde om loven dengang? Ja, de indtog nok en anden holdning end i dag. Men én ting er givet, at det, der blev lavet dengang, har været til gavn for Københavns Havn. Men til gavn for udviklingen af hele byggeriet, det er jeg ikke sikker på, at dette er, minister.

Gitte Lillelund Bech (V):

Jeg vil kort sige, at jeg da ikke betvivler, at Justitsministeriet har nogle yderst fornuftige jurister, faktisk jurister i topklassen, men samtidig kan jeg se, at der er flere juraprofessorer, som er ude og udtale sig om det modsatte. Tilsvarende har Trafikministeriets jurister jo i forbindelse med den sag, som kørte i starten af 1990'erne, udtalt det stik modsatte af, hvad Justitsministeriets jurister udtaler nu. Det er bare det, jeg ønsker at få afklaret.

Jeg bemærkede, at ministeren i sin tale nævner, at det er uheldigt, at Københavns Havn eksempelvis disponerer midler til en strandpark. Men sådan som jeg forstår den allerede eksisterende lov for Københavns Havn, så ligger der også et krav om arealudvikling. Og i den forbindelse kan man også have forventning om, at der ligger et krav om, at man også kan udvikle rekreative områder.

Så jeg håber da ikke, at det er tanken, at Københavns Havns arealudvikling fremover alene skal være med fokus på kontorer og boliger, men at man også der indtænker havneparker og rekreative områder.

Trafikministeren (Sonja Mikkelsen):

Først til hr. Ole Donner. Jeg vil bare erindre om, at der jo også er tre højesteretsdommere, som har givet deres besyv med i den her sammenhæng. Det er måske en ikke uvæsentlig detalje at hæfte sig ved.

Og så til hr. Kaj Ikast. Ja, jeg er enig med hr. Kaj Ikast i, at det var nyttigt, at man fornyede lovgrundlaget for havnen tilbage i 1991, og jeg vedstår også gerne, hvad Socialdemokratiet mente dengang. Her kan man gøre en meget speciel iagttagelse. Dengang mente regeringen, at man kunne lave et aktieselskab og inddrage midler fra Københavns Havn. Da var oppositionen imod.

Nu mener regeringen det samme, nu er det bare en anden regering, og nu er oppositionen imod. Det var bare dem, der var regering dengang. Det er en meget interessant iagttagelse, og man kan jo gisne om, hvorfor man har skiftet

mening i henholdsvis det ene og det andet, men jeg er ikke et øjeblik i tvivl om, at det juridiske grundlag nu er konstateret at være i orden, og dermed kan vi gøre det, vi gør. Dertil kommer, at havnen nu har en formue, som klart ligger ud over det, som er nødvendigt for, at havnen kan drives. Det havde den ikke i 1991. Det har den nu. Og det er en ganske anden situation.

Det fører mig videre til et svar til fru Gitte Lillelund Bech om de rekreative muligheder. Jo, det ligger også inden for arealudviklingens formål, men det gælder på egne arealer, og sådan nævnt en passant: Den omtalte Amager Strandpark ligger ikke udtalt på Københavns Havns egne arealer.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Trafikudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 23:

Forslag til folketingsbeslutning om ophævelse af satspuljen.

Af Jette Gottlieb (EL) og Frank Aaen (EL).
(Fremsat 28/10 99).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Jeg skal opfordre Folketinget til at afvise det her beslutningsforslag, og jeg er så sikker som et menneske nu kan være på, at det også er det, der vil ske, for det er ikke så farligt længe siden, jeg havde lejlighed til at spørge alle de syv partier, der stod bag satspuljeforliget i 1990, om man ønskede at fortsætte denne aftale, eller om man ønskede at ophæve den. Og der var en

meget, meget klar holdning hos alle partierne om, at man ønskede at fortsætte, og ingen ønskede at opsigte aftalen.

Aftalen har virket i næsten 10 år. Det svarer til, at der er tilført mange milliarder til gode formål til nogle af de allersvageste og mest udsatte grupper i vores samfund. Hvis man afskaffede den særlige reguleringsmekanisme ved de 0,3 pct., så ville det i hvert fald i de år, hvor lønstigningen er ud over 2 pct., betyde, at der var ca. en halv milliard mindre i råderum til de her formål, medmindre Folketinget var i stand til oven i alt det andet, vi skal prioritere, at udskrive nye skatter eller lave nedskæringer på andre områder.

Jeg skal eksempelvis nævne, at vi i aftalerne i slutningen af 1999 ved hjælp af satspuljen tilførte handlingsplanen for hjemløse 55 mio. kr., satte godt 60 mio. kr. af til integrationsfremme, godt 50 mio. kr. til børn- og ungeindsatsen, 250 mio. kr. til sindslidende og 230 mio. kr. til øvrige formål, hvor især to fyldte meget, nemlig førtidspensionsreformen, som den planlægges, og det rummelige arbejdsmarked.

Jeg synes i øvrigt ikke, det er nogen fair betragtning at sige, som Enhedslisten gør i begrundelsen for sit forslag, at her fodrer man hunden med dens egen hale. Man kan jo altid diskutere, hvad der er en fair regulering, og hvad Enhedslisten mener, man sækker bagud i forhold til. Der står jo ingen steder skrevet, at der er en ganske bestemt fair reguleringsmekanik for overførsler. Man kan have forskellige opfattelser af, hvad der er det mest rimelige. Det jeg synes, man kan sige om det her, er, at systemet, som vi har det, forskellen på med og uden de 0,3 pct., er for de 1,6 mio. danskere, der modtager overførselsindkomster, meget beskedne beløb. De er alle sikre på, at de har fået en endda pæn reallønsfremgang, og i forhold til de meget store opgaver, vi i øvrigt skal prioritere i det her Folketing, er det nok en forholdsvis fornuftig mekanisme, som et stort flertal besluttede der i starten af 1990'erne.

Man kunne jo alternativt have forestillet sig en gammeldags pristalsregulering af overførslerne. Det ville, så vidt jeg kan se, have betydet en svagt mindre regulering, end den man faktisk har gennemført, så rimeligheden er efter min opfattelse i orden. Jeg kan heller ikke med min bedste vilje se noget udemokratisk princip i, at 7 partier, der i alt repræsenterer 155 mandater her i Folketinget, er enige om en prioriteringsmetode og en måde at tilgode de svage-

ste i samfundet på. Der er naturligvis fuld parlamentarisk kontrol med det, der sker. Der er samme ministeransvar for det her som for alt muligt andet. Der er ikke noget uigennemskueligt i processen. Det eneste særegne er, at indtil nogen melder fra, så har disse 7 partier altså forpligtet hinanden til at blive enige om, hvordan man vil fordele satspuljemidlerne.

Så jeg skal se frem til, at Folketinget afviser dette beslutningsforslag.

Ole Vagn Christensen (S):

Jeg skal på Socialdemokratiets vegne gøre det kort. Vi kan ikke støtte Enhedslistens forslag, dels fordi vi mener, at satsreguleringspuljen er et godt formål, som også finansministeren her har understreget, dels fordi vi naturligvis står ved vores aftaler, og satsreguleringspuljen er et led i et forlig fra april 1990.

Men jeg skal dog ikke undlade at knytte et par kommentarer til Enhedslistens til tider ret farverige bemærkninger til beslutningsforslaget.

Enhedslisten maler et billede, som kunne skabe det indtryk, at satspuljen fordeles ud fra usaglige hensyn. Til det vil jeg blot sige, at Socialdemokratiet naturligvis har tillid til, at også de af Folketingets medlemmer, som forhandler satspuljen, lever op til intentionerne i satspuljeforliget og ikke gør studehandler, som visse personer gør på Vorbasse heste- og kræmmermarked.

Enhedslisten anfører videre, at satspuljen er udemokratisk, idet forslagsstillerne bl.a. anfører, at den normale parlamentariske behandling og kontrol sættes ud af kraft. Heri er Socialdemokratiet naturligvis heller ikke enige. Mig bekendt er satspuljemidlernes anvendelse underlagt den sædvanlige regnskabs- og bevillingsmæssige kontrol, herunder Rigsrevisionens adgang, ligesom det må erindres, at satsreguleringspuljen er vedtaget af et flertal i Folketinget.

Jeg vil ikke gå nærmere ind på Enhedslistens eksempler, men blot sige, at vejen til helvede er brolagt med dårlige eksempler, og Socialdemokratiet mener ikke, at vi skal lovgive ud fra eksemplets magt. Lidt polemisk kan man fristes til at sige, at fordi Enhedslisten finder, at rønnebærrene er sure, så gør det dem nødvendigvis ikke dårlige. Jeg kan da godt følge den irritation, som Enhedslisten føler ved ikke at være en del af forligskredsen, men sådan er det jo med den måde, hvorpå det parlamentariske system indimellem arbejder.

Jeg har da heller ikke hørt Enhedslisten klage over, at andre partier ikke har været med til – i Enhedslistens sprogbrug – at dele sukker ud på områder, hvor Enhedslisten har været en del af forligskredsen.

Med disse bemærkninger skal jeg på Socialdemokratiets vegne sige, at vi ikke kan støtte beslutningsforslaget.

Gitte Lillelund Bech (V):

På vegne af Venstres ordfører, fru Ulla Tørnæs, samt på vegne af Det Konservative Folkeparti skal jeg kort fremføre følgende ordførertale:

Som det fremgår af bemærkningerne, er beslutningsforslag nr. B 23 en genfremsættelse fra folketingsåret 1998-1999. Da både Venstres og Det Konservative Folkepartis folketingsgrupper ikke har ændret holdning vedrørende satspuljen, siden forslaget var til behandling sidste år, kan jeg i lighed med, hvad begge partiers ordførere sagde den 21. januar 1999, på Venstres og Det Konservative Folkepartis vegne afvise Enhedslistens beslutningsforslag.

Ole Sohn (SF):

Da SF's ordfører, hr. Jes Lunde, ikke kan være til stede, skal jeg på SF's vegne afvise Enhedslistens beslutningsforslag ud fra følgende beavæggrunde:

SF indgik i 1990 et forlig med seks andre partier om regulering af overførselsindkomster inklusive oprettelse af satspuljen. Forliget var en afgørende betingelse for at sikre en regulering af efterløn og dagpenge, som i en lang periode overhovedet ikke havde været reguleret. Forliget repræsenterede derfor et klart fremskridt for flere hundrede tusinde mennesker, der lever af offentlige ydelser. Oprettelsen af satspuljen var en integreret del af forliget. Uden den ville det ikke have været muligt at finde et flertal for regulering af dagpengene og efterlønnen. Derfor vedstår SF gerne forliget, og vi ser ingen grund til at løbe fra det.

Vi kan samtidig se tilbage på, at satspuljen er blevet brugt til uhyre mange gode og fornuftige projekter både inden for det sociale område og på arbejdsmarkedet i de år, der er gået, og mange af de gode initiativer var aldrig blevet gennemført, hvis ikke vi havde haft en finansieringsmulighed via satspuljen.

Forliget fra 1990 består i dag, fordi der har været et velfungerende samarbejde mellem partierne bag udmøntningen af puljen gennem alle

årene. Det er SF meget tilfreds med, og vi vil derfor afvise Enhedslistens beslutningsforslag.

Pia Kjærsgaard (DF):

Som det første parti i ordførerrækken skal jeg varmt støtte Enhedslistens beslutningsforslag. Jeg mener, det er fuldstændig forfæjlet, hvad de andre ordførere har været oppe at sige. Jeg synes, det er bemærkelsesværdigt så lidt, man overhovedet har argumenteret imod det her forslag, og det er jo alene, fordi der ikke er saglige argumenter.

Det er jo sådan, at man trækker fra overførselsindkomsterne. Man tager noget fra overførselsindkomsterne, hvorefter der er en lille, sluttet kreds, der bag de lukkede døre sidder og fordeler til andre grupper.

Og jeg må sige, at i forhold til forlig så accepterer Dansk Folkeparti selvfølgelig, at der er en forligskreds på forskellige politiske områder i Folketinget. Men det er jo som oftest sådan efterfølgende, at det bliver lagt i Folketingssalen, hvorefter man kan argumentere for eller imod de forlig, der er indgået. Sådan er det f.eks. med finansloven, hvor der bliver indgået forlig, og hvor der så senere er lovforslag, der skal fremsættes, og hvor man kan debattere dem i Folketingssalen. Det kan man ikke, når det drejer sig om satsreguleringspuljen. Derfor er det uparlamentariske metoder, man bruger i forhold til denne her del af lovgivningen.

Der er da slet ingen tvivl om, at mange af de – og det er vi også enige i – gode initiativer, der bliver begunstiget med et beløb, ville Dansk Folkeparti også kunne støtte. Men hvorfor i alverden kan man ikke debattere det i Folketingssalen? Hvorfor er det kun i en sluttet kreds, hvor der ikke er andre end forligskredsen, der får indsigt i, hvad der skal besluttes? Det er ganske udemokratisk.

Jeg kunne også godt tænke mig at høre, hvor længe sådan et forlig egentlig holder. Det blev indgået i 1990. Har man tænkt sig, at det skulle løbe i al evighed, eller hvordan forholder man sig egentlig til det? Det er ganske udemokratisk, at der er tre partier, som totalt er holdt ude fra de her beslutninger, og derfor er det en klar opfordring fra Dansk Folkeparti til, at man støtter det her beslutningsforslag.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Ja, så fik vi en røst fra det andet parti, som ikke er med i satspuljeforliget.

Jeg må sige, at i 1990, da den her konstruktion blev lavet, blev der opstillet nogle forudsætninger. Disse forudsætninger var, at der var tale om, at man nu fik indført en automatisk regulering. Man var også i den situation, at der så var et beløb, som man satte af, nemlig 0,3 pct. Fordelingen af dette beløb var man enige om skulle afgøres af den forligskreds, der stod bag forliget, efter hvad det er for nogle interesser, vi har. Derfor er der ikke noget udemokratisk i det. Der er faktisk, som finansministeren sagde, 155 mandater bag. Hvis sagen skal tages op, så skal det være, fordi man siger, at dette forlig ønsker man ikke at stå ved. Men som finansministeren sagde, har man netop kunnet konstatere, at dette forlig ønsker man at stå ved.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Jamen det er da udemokratisk, når forligskredsen sidder bag lukkede døre og beslutter, hvad satsreguleringspengene skal gå til, og hvor der ikke er nogen parlamentarisk debat om de ting. Og jeg vil da bestemt ikke afvise, at når hr. Ole Vagn Christensen siger, at der er 155 mandater bag det her, så kunne der da måske blive nogle flere, hvis det blev lagt ned i Folketingssalen. Det er jeg da ganske overbevist om. Det er fuldstændig tosset, som det her foregår.

Jeg kan så tage en anden ting, som jeg også mener er en ganske udemokratisk og uparlamentarisk institution, nemlig de forskellige følgegrupper, som bliver nedsat i forhold til forskellig lovgivning, og hvor det alene er forligskredsen. Men der har man jo trods alt et eller andet sted besluttet, hvor mange penge det skal indbefatte. Her er det en fordeling efter de forskellige politiske partier, der kan gå ud og tilgodese nogle forskellige grupper. Men jeg vil da opfordre til, at det kommer i Folketingssalen. Der er da mange af de her ting, som Dansk Folkeparti godt kunne støtte.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Der var to ting, som fru Pia Kjærsgaard fremførte. Det ene var, at det er udemokratisk – det fik vi en gang til – og at der ikke var nogen parlamentariske diskussioner. Det kan jeg sige, at det er der. Der er store diskussioner om, hvordan man skal håndtere disse ting.

Endvidere er det sådan – og det er også derfor, vi har forslaget her til behandling – at loven

faktisk er vedtaget i Folketinget i fuld åbenhed i 1990. Så der er altså ikke tale om, at vi her handler på udemokratisk grund.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Jamen så lad os holde os til at sige uparlamentarisk, uparlamentarisk under alle omstændigheder. Jeg vil så godt høre hr. Ole Vagn Christensen om, hvorvidt man har nogen mening om, hvor lang tid det her forlig skal være. Er der sat nogen dato på i forhold til, hvor længe man har tænkt sig at fortsætte på denne her efter Dansk Folkepartis mening fuldstændig uparlamentariske metode?

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Som jeg sagde i min ordførertale, så står vi bag det forlig, og det gør de andre partier også. Og den dag, hvor der sådan set ikke er et flertal for den ordning, da kan den ophæves. Men så længe der er et flertal, så eksisterer ordningen.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Fru Vibeke Peschardt som ordfører.

Vibeke Peschardt (RV):

Da den radikale ordfører ikke kan være her, så skal jeg på hans vegne sige, at vi ikke kan støtte Enhedslistens beslutningsforslag, men jeg vil godt kommentere den debat lidt, der har været her.

Jeg har hørt en af de implicerede ministre i det her sige, at det virkelig var en mulighed, man her havde for at føre en spændende, social arbejdsmarkedspolitik, der hvor pengene nu bliver delt ud. Da jeg selv har deltaget i det her nogle gange, er jeg sådan set fuldstændig enig med den pågældende minister. Det er en god måde. Jeg indrømmer, at det ikke er sjovt for dem, som ikke er deltagere i et forlig af den her type, for de kan jo så ikke se eller være med eller være enige eller uenige i det, der foregår. På den anden side adskiller det her sig jo ikke fra alle mulige andre forlig, der indgås på alle mulige andre områder. De kører altså så længe, som forligspartnerne nu kan blive enige om det, og man kan ikke sætte nogen slutdato på.

Vi vil ikke være med til at ophæve det her lige med det samme.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Jo, det gør. Det adskiller sig fra andre forlig, for det er fuldstændig uden for finanspolitiske diskussioner, det her. Så derfor adskiller det sig fra andre forlig.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Som ordfører for forslagsstillerne, fru Jette Gottlieb.

Jette Gottlieb (EL):

Nu er det jo ikke nogen taknemmelig opgave at fremlægge det her beslutningsforslag sent på eftermiddagen en fredag, navnlig ikke da man på forhånd ved, som også ministeren gjorde rede for, at der er et meget stort og fastlåst flertal, som ikke kunne drømme om at lave den her ordning om.

Det er jo ikke så bemærkelsesværdigt. Jeg tror rent faktisk, at standpunkterne i partierne, som står inde for det her forlig, bygger på, at man er med i forliget. Det omvendte er imidlertid ikke tilfældet: At det standpunkt, der kritiserer måden at gøre det på, alene hidrører fra, at man ikke er med i forliget.

Jeg tror, at det er en fejlfortolkning at gå ind i diskussionen med det udgangspunkt, at når vi rejser spørgsmålet, så er det, fordi rønnebærerne er sure. Det er ikke en rimelig måde at gøre det på. Vores tilgang til det her er en indholds-mæssig tilgang, som i hovedsagen bygger på det problem, at man tager pengene fra de allersvageste i samfundet.

Hvis man havde valgt at tage 0,3 pct. som en regulering fra dem i lønramme 38 eller lønramme 58 eller på et eller andet højere niveau, så havde vi nok ikke haft den samme række af indvendinger. Vores indvendinger går på det meget principielle. Enhedslisten har som hovedprincip, at der skal ske en indkomstudjævning, sådan at skellet mellem de fattigste og resten af befolkningen bliver mindre, og satspuljeforliget har præcis den modsatte effekt. Det er der, vi starter. Det er der, vi tager udgangspunkt.

Derudover har vi naturligvis indvendingen mod den beslutningsproces, der er, og der må man sige, at forsøget på at påvise, at det her fuldstændig er ligesom alle andre forlig, er jo hen i vejret. Sådan foregår det jo ikke med alle andre forlig. Der foregår diskussionen i Folketingssalen. Det er klart, at teknikken er i orden: Når man fremlægger forslagene, ja, så fremlæg-

ger man dem selvfølgelig i Folketingssalen, og tingene bliver vedtaget på normal måde. Men det er jo ikke rigtigt, at den parlamentariske skik er den samme. Det er et unikt tilfælde.

Siden loven trådte i kraft, har folkepensionisten mistet 972 kr. årligt netto på grund af satspuljeforliget – stort eller lille beløb, ja, det afhænger jo nok af øjnene, der ser det – førtidspensionisten på højeste pension har mistet 2.080 kr. årligt, sygedagpengemodtageren har mistet 1.776 kr. årligt, den arbejdsløse på dagpenge har mistet 1.560 kr. årligt, forældre på kontanthjælp har mistet 1.248 kr. årligt, over 25-årige uden børn på kontanthjælp har mistet 936 kr. årligt, unge udeboende på kontanthjælp har mistet 624 kr. årligt, og unge hjemmeboende på kontanthjælp har mistet 520 kr. årligt.

Det er muligt, at sådan nogle beløb opfattes som småpenge for de fleste ærede medlemmer af Tinget, men for borgere, der dagligt må vende småpengene, når de er på indkøb i supermarkedet, eller som gang på gang må sige nej til barnet, der gerne vil gå til fodbold eller vil med fritidsklubben på skitur til Norge, er beløbene astronomiske, og for den unge på kontanthjælp kan de 624 kr. måske svare til en hel måneds kostbudget.

På den baggrund er det et stort tal, vi taler om, og på den baggrund har jeg også spørgsmålet: Hvor længe skal det vare? Beløbet vokser og vokser, forskellen vokser og vokser.

Finansministeren siger, at der ikke er nogen, der ønsker at sætte aftalen ud af kraft, og at alle var villige til at bekræfte den.

Ja, det er jo i grunden ikke så mærkeligt, hvis man kun tænker parlamentarisk-taktisk, men hvis man tænker moralsk, hvis man tænker socialt, så er det for mig virkelig mærkeligt, at et stort flertal af Folketingets partier synes, at det er rimeligt at tage fra de svageste grupper i samfundet og så angiveligt bruge pengene til nogle altid vældig sociale formål, men jeg vil sige, at jeg i de ting, der er kommet frem ved Folketingets behandling, mange gange har set ting, som i hvert fald ikke kan kaldes sociale.

Hvordan vil man f.eks. argumentere for, at det er inden for fundatsen, når denne specielle legatbestyrelse, eller hvad man skal kalde den, f.eks. bruger pengene til nedsættelse af a-kassekontingent for selvstændige, når man bruger pengene til forsøg med ung pige i huset, når man bruger pengene til ansættelse af kommunale embedsmænd, som skal vejlede virksomhederne?

Til alle sådanne ting vil jeg da sige, at det i høj grad er diskutabelt, om det er penge, der direkte lander dér, hvor de kom fra, nemlig hos de svageste i samfundet.

For mig er den måde, det her er grebet an på, et spørgsmål om moral, og derfor er diskussionen om de sure rønnebær og diskussionen om, at det kun er, fordi vi ikke er med, at vi overhovedet rejser spørgsmålet, fuldstændig absurd.

Jeg udvælger man bliver nødt til også at tænke lidt fremtidigt, idet der jo i øjeblikket omkring 4 mia. kr. Hvor længe kan man leve med den stadige vækst i det antal kroner, der bliver holdt uden for den samlede vurdering af et finanslovsbeløb? Hvor længe kan man leve med, at dét foregår?

Jeg ser frem til, at forligskredsen på et eller andet tidspunkt igen tager en diskussion og prøver at vende det her spørgsmål. Jeg tror ikke, at moralen kan holde til det her i det lange løb.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Fru Jette Gottlieb prøvede at give Folketinget det indtryk, at der var en hel del penge, som var blevet taget fra de svage grupper.

Jeg vil gerne sige til fru Jette Gottlieb, at for at kunne bedømme dette er man nødt til at se på den ordening, som var før 1990, og da havde vi ikke nogen automatisk regulering. Det har vi nu.

Det er, som finansministeren sagde: Der er ikke nogen, der har haft en nedgang i deres realløn på det her område, og det mener jeg er en væsentlig ting.

Man er så ydermere i den situation, at man, fordi der er kommet det dér beløb, så har kunnet gøre noget mere på de områder, som også finansministeren her trak frem. Så fru Jette Gottlieb kan jo ikke ligesom sige, at hun ikke var enig, og at det ikke virkelig var de svageste, der her var tale om.

(Kort bemærkning).

Jette Gottlieb (EL):

Nej, men nu kom jeg jo altså også med nogle eksempler på nogle ting, der absolut ikke var rimelige i den sammenhæng. Jeg er fuldt ud klar over, at der er indført en regulering, og det er fint, men det, som jeg vil bede hr. Ole Vagn Christensen om så at forholde sig til, er:

Er det hr. Ole Vagn Christensens ønske, at der skal være en stadig stigende forskel mellem de fattigste og de rigeste i det her samfund? Er det målsætningen, er det perspektivet? For hvis det er det, man vil, så er det rigtigt, at man sagtens kan fortsætte med at tage nogle procenter eller promiller ud af en indkomstregulering; det vil øge forskellen.

Er det det, hr. Ole Vagn Christensen vil, eller ønsker han en mere lige udvikling i samfundet?

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Jeg har prøvet at forklare fru Jette Gottlieb, at der ikke med den reguleringsform, der blev gennemført, var tale om, at der var nogle, der havde reallønsnedgang, selv om man blev enig om, at der skulle være de der 0,3 pct., og derfor mener jeg, at det er det væsentlige i det her. At vi så har de andre ting at kunne gøre det mere med, ønsker vi at stå ved. Det har jeg også sagt i min ordførertale.

(Kort bemærkning).

Jette Gottlieb (EL):

Jamen det er jo goddag, mand – økseskaft, for der er jo ikke nogen, der taler imod en automatisk regulering. Det er der jo ingen der taler imod. Jeg tror, det ville være meget enkelt at opnå en fuldstændig enig folketingsbeslutning om noget sådant.

Det, jeg spørger om, er, om hr. Ole Vagn Christensen vil argumentere for, om det er rigtigt og vigtigt, at vi øger forskellene, altså at vi er med til igennem den inddragelse af de 0,3 pct. at sikre, at der opstår et stadig stigende efterslæb for de grupper, vi taler om her. Er det ønsket, er det det, man vil? For så er det selvfølgelig muligt at fortsætte med ordningen.

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Jeg har sådan set ikke nogen illusioner om, at de to parter, der har talt imod det nuværende satspuljesystem, skulle gøre sig den umage at forklare, hvor vi skulle finde de 4 mia. kr., hvis vi samtidig ville fortsætte de – tror jeg, vi er enige om – altovervejende dybt velbegrundede ordninger, som er sat i gang for de her penge.

Jeg kender udmærket fru Pia Kjærsgaards teknik med at gentage et slogan, som ikke er rigtigt, som ikke er sandt, så mange gange, at det nok i mange menneskers bevidsthed bliver sandt, men der er ikke noget uparlamentarisk i at lave forlig. Der bliver lavet mange forlig. Der

er mange ting, der bliver afgjort i et forhandlingslokale i det her Folketing. Deri er der ikke noget enestående omkring satspuljen.

De enkelte tiltag bliver jo også gennemført af det samlede Folketing i form af godkendelse af ændringsforslag til finansloven eller direkte lovforslag, som der har været tale om i nogle tilfælde. Der er rig lejlighed til at ytre sig og prøve at gøre sine synspunkter gældende også om det her.

Men jeg vil godt sige til fru Jette Gottlieb her mod debattens slutning, at det er jo sådan en meget velformet retorisk metode at spørge: Ønsker man virkelig stadig stigende forskelle i den danske befolkning?

Nej, og det er der heller ikke kommet i den periode, hvor det her system har virket. Vi er et af de ganske få lande i den vestlige verden, hvor indkomstfordelingen ikke er blevet skævere; den er blevet mindre skæv igennem 1990'erne, og det kan vi glæde os over. Og det er jo udtryk for, at de mekanismer, vi diskuterer her, har begrænset betydning, men at nogle af de ting, vi i øvrigt har lavet ved ændring af ydelsesstrukturen og ved ændring af skattesystemet, klart og stærkere har trukket i den anden og rigtige retning.

Og så vil jeg i øvrigt sige, at der jo har været eksempler, f.eks. i 1993-vedtagelserne gældende for 1994 for folkepensionisterne. Der lavede man jo for de allerfleste af pensionisterne et engangsløft, og den mulighed har et flertal i Folketinget jo til enhver tid i forhold til enkeltgrupper i det her satsregulerede område, som man mener er kommet ud af takt i en eller anden forstand.

(Kort bemærkning).

Jette Gottlieb (EL):

Jamen det synes jeg jo er noget af det nærmeste, jeg er kommet til en indrømmelse af, at den mekanisme rent faktisk virker, som jeg har sagt. Finansministeren er jo fuldstændig klar over, at de tiltag, der er blevet lavet, virker i modsat retning, f.eks. pinsepakken, og dér har Enhedslisten medvirket.

Til kritikken af, at vi ikke her på stående fod kommer med forslag til, hvordan man alternativt skulle skaffe de 4 mia. kr., der skulle bruges til de ting, som man så iværksætter:

Jamen jeg kunne da bruge det eksempel, som jeg lidt retorisk brugte i min ordførertale. Lad os tage den lønramme, som folketingsmedlemmerne landede i.

Hvis man nu tog 0,3 pct. fra den lønrammes indtægter i en særskat, ja, så havde man nok et beløb, der var ganske betragteligt meget større. Det kunne jeg forestille mig. Jeg kan selvfølgelig ikke her på stående fod regne det ud, men det kunne være interessant at se, om det kunne lade sig gøre. Ellers kunne vi starte dér, og så kunne vi måske forhøje den der procent en lille anelse, hvis der var brug for flere penge.

Men der er masser af muligheder for at finde pengene andre steder end fra de absolut dårligst stillede, de absolut fattigste i landet.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Det Politisk-Økonomiske Udvalg. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Der er ikke mere på dagsordenen.

Folketingets næste møde afholdes tirsdag den 18. januar 2000, kl. 13.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvise til den dagsorden, der er opslået i salen.

Med hensyn til de øvrige møder i den kommende uge skal jeg henvise til den omdelte ugeplan.

Mødet hævet kl. 16.56